

Gál Éva Emese

Születésnapomra

Nem én akartam hatvanéves lenni.
Az idő játszotta el életem,
mert nem óvott az elmúlástól semmi:
halk volt a vers, néma a szerelem.

Most sem érzem, hogy beleöregedtem
a hiányba, ami szertehasít,
de a végtelen megroppan felettem,
és összekuszálja csillagait.

Már nemcsak az számít, hogy miért éltem,
de az is: élt-e velem a világ,
vagy ide-oda tengődött az éden,
hogyan lassan szertesodorja magát?

Parányai vagyunk a mindenségnek.
A csillagban felrobban a halál,
az emberből csak kisétál az élet,
mintha rádermedne az, ami fáj.